

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1464/2016
18.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адв. Боривоја Боровића и адв. Марине Ивела, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 10К бр. 468/15 од 19.05.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1077/16 од 05.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 18.01.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адв. Боривоја Боровића и адв. Марине Ивела, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 10К бр. 468/15 од 19.05.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1077/16 од 05.10.2016. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 10К бр. 468/15 од 19.05.2016. године окривљени АА оглашен је кривим под тачком 1 изреке због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и четири месеца, а под тачком 2 изреке због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и применом одредби члана 60. и члана 63. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 06.03. до 02.04.2015. године. Истом пресудом од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и то у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде а по потврди о привремено одузетим предметима ПУ за Град Београд, Управа за странце, Одељење за сузбијање

илегалних миграција и трговине људима од 06.03.2015. године док су оштећени ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу. Окривљени је истом пресудом обавезан и да накнади трошкове кривичног поступка - судског паушала у износу од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1077/16 од 05.10.2016. године делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљеног преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је Апелациони суд у Београду окривљеном за кривично дело из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим утврдио казну затвора у трајању од једне године а за кривично дело из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, казну затвора у трајању од шест месеци и окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца, док је у осталом делу жалбу бранилаца окривљеног одбио као неосновану, а првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 10К бр. 468/15 од 19.05.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1077/16 од 05.10.2016. године захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адв. Боривоје Боровић и адв. Марина Ивеља, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачке 1) и 2) ЗКП, с'предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење или пак да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адв. Боривоја Боровића и адв. Марине Ивеља, је неоснован.

Браниоци окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева у односу на кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, ближе описано под тачком 1 изреке пресуде, означавају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

У односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног се наводи да првостепени суд додавањем речи „незаконито“ у изреку првостепене

пресуде, са још пар мањих измена у погледу броја лица којима не дира у идентитет оптужног акта, ипак додавањем речи „незаконито“ прекорачује оптужбу и чини битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим, утврђујући да је првостепени суд, а како то произилази из списка предмета само према утврђеном чињеничном стању на главном претресу унео мање измене у односу на диспозитив оптужног акта, стилизујући и уподобљујући опис радње извршења чињеничном стању утврђеном на главном претресу, притом не дирајући тим изменама у идентитет оптужног акта.

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају суд није прекорачио оптужбу употребом речи „незаконито“ којом је само прецизирао начин на који је 13 страних држављања без валидних докумената ушло на територију Републике Србије, а што је наведено и у оптужном акту „без докумената“ што значи „незаконито“ па су из тих разлога указивања бранилаца окривљеног о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно прекорачењу оптужбе, оцењена неоснованим.

Према томе, чињенични опис дела дат у изреци правноснажне пресуде у границама је чињеничног описа оптужбе односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива и не садржи нове чињенице и околности које би окривљеног довеле у тежи положај, већ је суд само у конкретном случају описао начин уласка страних држављана у Републику Србију, сходно утврђеном чињеничном стању, а што не значи да је на тај начин прекорачио оптужбу.

Како се пресуда у конкретном случају односи како на лице које је оптужено тако и на дело које је предмет оптужбе садржане у подигнутој оптужници, то по оцени Врховног касационог суда постоји како субјективни тако и објективни идентитет оптужбе и пресуде.

С тога Врховни касациони суд закључује да из изреке правноснажне пресуде произилазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, ближе описано у тачки 1 изреке првостепене пресуде.

Како је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП истицана и у поступку по редовном правном леку, то Врховни касациони суд прихватајући разлоге другостепеног суда дате на страни 4 образложења пресуде, сагласно одредби члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

Надаље, браниоци окривљеног у односу на кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, ближе описано у тачки 2 изреке пресуде, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истичу повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлажу тако што понављајући одбрану окривљеног која је била предмет оцене

првостепеног и другостепеног суда, наводе да се окривљени налазио у стварној заблуди у погледу својства која су оштећени – полицајци имали критичном приликом и у ком својству су исти поступали, чиме по оцени Врховног касационог суда указује на погрешну оцену доказа и полемише са одлуком суда да не поклони веру одбрани окривљеног.

Браниоци окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости у односу на кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, ближе описано у тачки 1 изреке пресуде, као разлог подношења захтева означавају и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју образлажу тако што наводе да је суд у конкретном случају у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применио закон који се не може применити.

По ставу бранилаца суд је окривљеног АА за дело описано у тачки 1 изреке првостепене пресуде морао огласити одговорним за прекршај из члана 75. Закона о странцима а не кривим за извршење кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, јер одредба члана 75. Закона о странцима не прави разлику између пружања смештаја странцима који су на територију Републике Србије ушли законито или незаконито.

И ове наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим јер се одредба члана 75. став 1. Закона о странцима односи само на обавезу правних и физичких лица која пружају услуге смештаја странцима уз накнаду, као и лица код којих странци долазе у посету да надлежном органу пријаве боравак странаца, у року од 24 часа од часа пружања услуге смештаја странцу, односно од часа доласка странца у посету, а у случају када су странци ушли на законит начин у Републику Србију, који је прописан чланом 4. Закона о странцима, према коме странац може да улази и борави у Републику Србију, под условима из тог закона, са важећом путном исправом, у којој је унета виза или одобрење боравка, уколико законом или међународним уговором није другачије одређено односно на начин који се не може подвести под незаконит улазак у Републику Србију прописан чланом 10. Закона о странцима.

У опису радње извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, за које је окривљени АА оглашен кривим, наводи се да је овај окривљени у намери да себи прибави корист омогућавао недозвољен боравак у Републици Србији већем броју лица (13 страних држављана Сирије), који су на територију Републике Србије ушли незаконито, без докумената и на чијој територији немају пријављено пребивалиште, боравиште или пријаву странаца тако што их је смештао у хотел „ББ“, чији је власник, а за новац од 10 до 15 евра по особи, по дану боравка, а која лица су затечена од стране припадника Управе за странце приликом контроле објекта, па је правилно првостепени суд, а затим и другостепени суд потврђујући првостепену пресуду радње окривљеног правно оценио и на исте правилно применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим и осудио за

кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, због чега су неоснована указивања у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да се у конкретном случају ради о прекршају из члана 75. Закона о странцима.

Како је истакнута повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП такође била предмет оцене другостепеног суда у поступку по жалби изјављеној на првостепену пресуду, то Врховни касациони суд прихватајући разлоге другостепеног суда, дате у образложењу пресуде на страни 6, као правилне, сагласно члану 491. став 2. ЗКП на исте упућује.

Како, браниоци окривљеног у поднетом захтеву само формално означавају повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено из члана 439. тачка 2) ЗКП а у образложењу указује на погрешну оцену доказа дату у правноснажним пресудама и полемишу са одлуком суда да не поклони веру одбрани окривљеног, а што не представља дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљеног у том делу сагласно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

С`тога је Врховни касациони суд, из изнетих разлога, одлучио као у изреци ове пресуде на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић